

การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษา
ในจังหวัดพิษณุโลก

A Study Conditions an Operation for the Student Assistance System
Of Secondary Schools in Phitsanulok Province

นงลักษณ์ ใจฉลาด¹ เฟื่องฟ้า ลัมวุฒิ²
Nongluck Jaichalad, Phungfa Lumwut

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าฝ่ายที่รับผิดชอบงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน หัวหน้างานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน และครูที่ปรึกษา จำนวน 350 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า สภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก ในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.30$) และด้านการส่งต่อนักเรียน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{X} = 3.84$)

คำสำคัญ (Keywords): สภาพการดำเนินงาน; ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน; โรงเรียนมัธยมศึกษา

Abstract

This research aimed to study conditions an operation for the student assistance system of Secondary Schools in Phitsanulok province. This research was quantitative research. The 350 informants of administrators, department head of the student support system, head of the student support system and mentor teacher from Secondary Schools in Phitsanulok province. The instrument used was a questionnaire. The statistics used for data analysis were mean and standard deviation. The findings revealed that the overall study conditions an operation for the student

Received: 2022-11-12 Revised: 2022-11-22 Accepted: 2022-11-25

¹ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University. Corresponding Author e-mail: dr.nongluck@psru.ac.th

² คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University

assistance system were at a high level ($\bar{X} = 4.13$), By considering in each aspect, it found that the aspect of knowing students individually was the highest level ($\bar{X} = 4.30$) and the aspect of referring was the lowest ($\bar{X} = 3.84$).

Keywords: Conditions an operation; The Student Assistance System; Secondary Schools.

บทนำ (Introduction)

ด้วยกระแสโลกาภิวัตน์และการดำรงอยู่ในสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่แทรกซึมวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมทุกรูปแบบ ทำให้คนไทยโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว รุนแรง และเต็มไปด้วยสถานการณ์ปัญหาที่มีความสลับซับซ้อน นอกจากนี้วัฒนธรรมดั้งเดิมนับวันแต่จะอ่อนแอลง ทำให้เด็กและเยาวชนตกเป็นเหยื่อของสถานการณ์ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมจนนำไปสู่การมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทางการเรียน เด็กและเยาวชนจำนวนไม่น้อยที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาและสภาพแวดล้อมที่ไม่สร้างสรรค์ในสังคม ทำให้มีพฤติกรรมแตกต่างไปจากเด็กและเยาวชนในอดีต แม้ว่าผู้ปกครอง ครู อาจารย์ และคนทำงานด้านเด็ก จะให้ความรัก ความปรารถนาดีอย่างมากมาเพียงใดก็ตาม ก็ไม่อาจปกป้องและคุ้มครองเด็กและเยาวชนให้ปลอดภัย หรือมีพฤติกรรม ตามที่สังคมคาดหวังไว้ จากการประมวลสถิติข้อมูลสถานการณ์ปัญหาเด็กและเยาวชนของหน่วยงานต่าง ๆ พบว่า เด็กและเยาวชนทั้งที่เป็นนักเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และระดับอื่น ๆ ส่วนหนึ่งมักมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ กล่าวคือ การตกเป็นทาสของเกมส์คอมพิวเตอร์ จนถึงขั้นหมกมุ่น และเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมจากเกมส์ การใช้ความรุนแรงตัดสินปัญหา ขาดความรับผิดชอบ เข้าถึงสารเสพติดได้ง่าย ขาดหลักยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ไม่เห็นความสำคัญของหลักศาสนา และความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2560)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดนโยบายด้านการพัฒนาและสร้างเสริมศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ มุ่งเน้นพัฒนาประชากรวัยเรียนทุกคน ทุกช่วงวัย ตั้งแต่ช่วงปฐมวัย ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ผู้เรียนที่มีความต้องการดูแลเป็นพิเศษ ให้มีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา มีศักยภาพ มีทักษะความรู้ เป็นคนดี มีวินัย เรียนรู้ได้ด้วยตนเองมีความสามารถในการวางแผนชีวิตและการวางแผนทางการเงินที่เหมาะสม สามารถดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2562) ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับ ที่ 2) พ.ศ. 2545 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2560) (มาตรา 6 ว่า ความมุ่งหวังและหลักการจัดการศึกษา คือ เพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา มีความรู้ และคุณธรรมในการดำเนินชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ในการพัฒนานักเรียนให้ มีคุณภาพที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีชีวิตที่เป็นสุขตามที่สังคมมุ่งหวัง โดยผ่านกระบวนการการศึกษานั้น นอกจากการดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนนักเรียนแล้ว

การป้องกันและการช่วยเหลือ แก่ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนก็เป็นสิ่งสำคัญ กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข จัดทำระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนขึ้น ตั้งแต่ปี พ.ศ.2543 ซึ่งประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดีในโรงเรียนที่ดำเนินการอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ดังนั้น ทุกโรงเรียนในฐานะที่เป็นหน่วยงานที่ต้องรับผิดชอบในการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตผู้เรียน จึงควรนำระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนมาประยุกต์ใช้และพัฒนาให้เหมาะสมกับบริบทของแต่ละโรงเรียน (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2560) และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดนโยบายสำคัญให้สถานศึกษาในสังกัดทุกแห่งจัดให้มีระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน และดำเนินการอย่างจริงจัง ต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความยั่งยืนซึ่งนักเรียนทุกคนจะต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือ พิทักษ์ ปกป้อง ค้ำครองอย่างรอบด้านด้วยกระบวนการที่ถูกต้อง เหมาะสมและทันการณ์ ได้รับการพัฒนาในทุกมิติ เพื่อให้เป็นคนดี มีความสุข และปลอดภัยในสภาพสังคมปัจจุบัน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2562)

ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เป็นระบบหนึ่งที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานใช้เป็นมาตรการในการสนับสนุนส่งเสริมศักยภาพผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้โรงเรียนมีมาตรฐาน โดยการจัดระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เป็นนวัตกรรมที่เกิดจากความร่วมมือของกรมสุขภาพจิตและกรมสามัญในอดีต เป็นเครื่องมือหนึ่งที่จะช่วยให้โรงเรียนและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาได้ใช้เป็นกลไกในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในศตวรรษที่ 21 ซึ่งแวดล้อมไปด้วยข้อมูลข่าวสาร ปัญหา เศรษฐกิจและสังคมที่มีความเร็วร้อนแรงได้อย่างเท่าทัน ทัวถึง ถูกต้อง และเป็นธรรมกับเด็ก และเยาวชนทุกคน (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2560) ซึ่งเหมาะสมกับการพัฒนา ป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนกลุ่มได้ 4 กลุ่ม คือ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง กลุ่มมีปัญหา และกลุ่มพิเศษ การส่งเสริมนักเรียน เป็นการสนับสนุนให้นักเรียนทุกคน ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนกลุ่มปกติหรือกลุ่มเสี่ยง/มีปัญหา กลุ่มความสามารถพิเศษ ให้มีคุณภาพมากขึ้น ร่วมทั้งการสนับสนุนจากโรงเรียนโดยการดำเนินการให้ครูประจำชั้นเป็นผู้ที่มีความรู้และทักษะในการดำเนินงานโดยเฉพาะการให้คำปรึกษาเบื้องต้น และแนวทางการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียน ซึ่งโรงเรียนควรดำเนินการอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2560)

เด็กและเยาวชนในยุคปัจจุบันจำนวนไม่น้อยได้รับผลกระทบจากปัญหาและสภาพแวดล้อมที่ไม่สร้างสรรค์ในสังคม จากการประมวลสถิติข้อมูลสถานการณ์ปัญหาเด็กและเยาวชน สรุปได้ว่า 1) ตกเป็นทาสของเกมคอมพิวเตอร์จนถึงขั้นหมกมุ่น 2) นิยมประลองความเร็ว โดยมีพฤติกรรมการใช้รถจักรยานยนต์ที่ผิดกฎหมาย 3) ใช้ความรุนแรงในการตัดสินปัญหาและข้อขัดแย้ง 4) มีเพศสัมพันธ์เร็วขึ้น 5) เข้าถึงสารเสพติดได้ง่าย 6) ขาดหลักยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ติดเพื่อน ติดสื่อ และให้ความสำคัญกับวัตถุมากกว่าความมีคุณธรรมน้ำใจ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2559) สอดคล้องกับ ปรียวิศว์ วงษ์จันทร์ (2565) สรุปไว้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียน ได้แก่ นักเรียนไม่สนใจเรียนในห้องเรียนทำให้นักเรียนมีผลการเรียนต่ำลง พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลและอบรม

สั่งสอนลูก ปัญหาครอบครัวแตกแยก ปัญหาไม่มีใครคอยให้คำปรึกษา ปัญหานักเรียนติดเกมส์ ติดโทรศัพท์มือถือมีจำนวนเพิ่มขึ้น ปัญหาด้านการคบเพื่อน พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและยาเสพติด ล้วนส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียนเอง และสอดคล้องกับ สมศรี รัตนศรี (2564) ได้ศึกษาสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจงโก มิตรภาพที่ 157 พบว่า ปัญหาด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลและด้านการส่งต่อ อยู่ในระดับมาก

จากความเป็นมาและปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการศึกษาสภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก เพื่อจะนำข้อมูลจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มาเป็นแนวทางพัฒนาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนนำไปสู่การแก้ไขปัญหาทางสังคมและให้ความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ความพร้อมของนักเรียน ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญาความรู้ ความสามารถ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนให้มีทักษะในการดำรงชีวิตเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการบริหารการศึกษาและวิธีการสอน การปฏิบัติงานของครูผู้สอน ที่จะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของผู้เรียนให้บรรลุเป้าหมายต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objective)

เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยศึกษาสภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก ผู้วิจัยออกแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร ได้แก่ บุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก จำนวน 39 แห่ง และ 2) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรทางการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก จำนวน 35 แห่ง ที่ได้จากการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเครจซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970) แห่งละ 10 คน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียน 1 คน รองผู้อำนวยการโรงเรียน 1 คน หัวหน้าฝ่ายระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน 1 คน หัวหน้างานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน 1 คน และครูที่ปรึกษามัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 จำนวน 6 คน รวมทั้งสิ้น 350 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือได้แก่ แบบสอบถาม ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ประกอบด้วย มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยค่าดัชนีความ

สอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ซึ่งได้ค่าความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.6 – 1.0 และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยผ่านการทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มผู้ให้ข้อมูล จำนวน 30 คน และได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับร้อยละ 98

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอหนังสือจากคณะกรรมการมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ทำหนังสือนำเสนอแบบสอบถามถึงผู้บริหารสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมายเพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่าผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืน จำนวน 350 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์โดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ประมวลผลข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย (Research Results)

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยศึกษาสภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก ผลการวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์สภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก ในภาพรวม

ด้าน	การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือ นักเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
1	การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	4.30	0.29	มาก	1
2	การคัดกรองนักเรียน	4.13	0.34	มาก	3
3	การส่งเสริมและพัฒนานักเรียน	4.29	0.45	มาก	2
4	การป้องกัน ช่วยเหลือและแก้ไข	4.10	0.57	มาก	4
5	การส่งต่อนักเรียน	3.84	0.60	มาก	5
รวม		4.13	0.38	มาก	

จากตารางที่ 1 พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ ด้านที่ 1 การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30$) รองลงมา คือ ด้านที่ 3 การส่งเสริมและพัฒนานักเรียน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านที่ 5 การส่งต่อนักเรียน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$)

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์สภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก ด้านที่ 1 การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล

ข้อ	การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
1	มีการประชุมวางแผนเกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคล	4.25	0.49	มาก	4
2	มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	4.80	0.46	มากที่สุด	1
3	มีการจัดทำข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนเป็นรายบุคคลไว้อย่างเป็นระบบ	4.17	0.43	มาก	8
4	มีการเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคลจากการสังเกต	4.37	0.59	มาก	3
5	มีการเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคลจากการสัมภาษณ์	4.20	0.45	มาก	6
6	มีการเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคลจากการเยี่ยมบ้าน	4.21	0.78	มาก	5
7	มีการเก็บข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคลไว้อย่างเป็นระบบ	4.41	0.62	มาก	2
8	มีการประเมินติดตามผลการปฏิบัติการ	4.07	0.38	มาก	9
9	การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล มีการพัฒนาปรับปรุงการจัดระบบข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคลไปใช้ส่งเสริมพัฒนาและช่วยเหลือนักเรียน	4.18	0.76	มาก	7
รวม		4.30	0.29	มาก	

จากตารางที่ 2 พบว่า ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ข้อที่ 2 มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ข้อที่ 8 มีการประเมินติดตามผลการปฏิบัติการการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.07$)

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์สภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลกด้านที่ 2 การคัดกรองนักเรียน

ข้อ	การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
1	มีการวางแผนเกี่ยวกับการจัดระบบการคัดกรองนักเรียน	4.07	0.32	มาก	8
2	มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ผู้รับผิดชอบด้านการคัดกรองนักเรียน	4.14	0.43	มาก	6
3	มีการกำหนดเกณฑ์ในการคัดกรองนักเรียนที่ชัดเจน	4.27	0.51	มาก	2

4	มีการคัดกรองนักเรียนอย่างเป็นระบบ	4.20	0.52	มาก	3
5	มีการนำข้อมูลนักเรียนด้านความสามารถมาใช้พิจารณาในการคัดกรองนักเรียน	4.16	0.46	มาก	5
6	มีการนำข้อมูลนักเรียนด้านสุขภาพมาใช้พิจารณาในการคัดกรองนักเรียน	4.19	0.54	มาก	4
7	มีการนำข้อมูลนักเรียนด้านครอบครัวมาใช้พิจารณาในการคัดกรองนักเรียน	4.34	0.53	มาก	1
8	มีการประเมินติดตามผลการปฏิบัติงานด้านการคัดกรองนักเรียน	4.14	0.74	มาก	7
9	มีการพัฒนาปรับปรุงสารสนเทศผลการคัดกรองนักเรียนอย่างเป็นระบบ	3.92	0.78	มาก	9
10	มีการพัฒนาปรับปรุงสารสนเทศผลการคัดกรองนักเรียนอย่างเป็นปัจจุบัน	3.88	0.80	มาก	10
รวม		4.13	0.34	มาก	

จากตารางที่ 3 พบว่า ด้านการคัดกรองนักเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 7 มีการนำข้อมูลนักเรียน ด้านครอบครัวมาใช้พิจารณาในการคัดกรองนักเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.34$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ข้อที่ 10 มีการพัฒนาปรับปรุงสารสนเทศผลการคัดกรองนักเรียนอย่างเป็นปัจจุบัน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.88$)

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์สภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลกด้านที่ 3 การส่งเสริมและพัฒนานักเรียน

ข้อ	การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
1	มีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนานักเรียน	4.20	0.61	มาก	6
2	มีการสำรวจความสนใจของนักเรียน และจัดกิจกรรมตามความสนใจ	4.21	0.60	มาก	5
3	มีการจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างความสามารถพิเศษของนักเรียนตามศักยภาพ	3.95	0.69	มาก	9
4	มีการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนประจำสัปดาห์เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์	4.03	0.73	มาก	8
5	มีการจัดกิจกรรมโฮมรูมเพื่ออบรมนักเรียนตาม	4.53	0.56	มาก	3
6	สถานการณ์	4.76	0.50	ที่สุด	1
7	มีการจัดประชุมผู้ปกครองในชั้นเรียน (Classroom Meeting) ทุกภาคเรียน	4.57	0.62	ที่สุด	2

8	มีการจัดระบบการให้รางวัลนักเรียนที่มีความประพฤติดี	4.23	0.61	มากที่สุด	4
9	มีการประเมินผล กำกับติดตามกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนา พัฒนานักเรียนอย่างเป็นระบบ	4.13	0.67	มาก	7
	มีการนำผลการประเมินมาปรับปรุงกิจกรรมด้านการ ส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน			มาก	
รวม		4.29	0.45	มาก	

จากตารางที่ 4 พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ ข้อที่ 6 มีการจัดประชุมผู้ปกครองในชั้นเรียน (Classroom Meeting) ทุกภาคเรียน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.76$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ข้อที่ 3 มีการจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างความสามารถพิเศษของนักเรียนตามศักยภาพ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.95$)

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์สภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลกด้านที่ 4 การป้องกัน ช่วยเหลือและแก้ไข

ข้อ	การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
1	มีการประชุมจัดทำโครงการที่ป้องกันช่วยเหลือแก้ไข นักเรียนกลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มที่มีปัญหา	3.93	0.75	มาก	8
2	มีการหาวิธีแก้ไขและช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้รูปแบบที่ หลากหลาย	4.10	0.75	มาก	6
3	มีการจัดบริการให้คำปรึกษาเบื้องต้นกับนักเรียนที่ ต้องการความช่วยเหลือ	4.14	0.74	มาก	3
4	มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้กับนักเรียนกลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มที่มีปัญหา	3.81	0.80	มาก	10
5	มีการจัดประชุมผู้ปกครองนักเรียนเพื่อการร่วมมือ ช่วยเหลือนักเรียน	4.22	0.74	มาก	2
6	มีการตรวจสอบ ติดตาม นักเรียนกลุ่มเสี่ยงกับกลุ่มที่มี ปัญหาอย่างต่อเนื่อง	4.11	0.72	มาก	5
7	มีการเยี่ยมบ้านนักเรียนเพื่อการประสานความร่วมมือ ระหว่างบ้านกับโรงเรียน	4.72	0.57	มาก	1
8	มีการประเมิน ติดตาม และตรวจสอบนักเรียนกลุ่ม เสี่ยงกับกลุ่มที่มีปัญหา	4.12	0.76	มาก	4
9	มีการประเมิน ติดตามโครงการป้องกันช่วยเหลือและ แก้ไขนักเรียน	3.89	0.63	มาก	9
10		3.96	0.64	มาก	7

	มีการจัดทำรายงานการดำเนินงานด้านการป้องกันช่วยเหลือและแก้ไขต่อฝ่ายบริหารตามลำดับชั้นอย่างต่อเนื่องเมื่อพบว่านักเรียนเกิดปัญหา				
รวม		4.10	0.57	มาก	

จากตารางที่ 5 พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.10$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ข้อที่ 7 มีการเยี่ยมบ้านนักเรียนเพื่อการประสานความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.72$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ข้อที่ 4 มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้กับนักเรียนกลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มที่มีปัญหา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.81$)

ตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์สภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลกด้านที่ 5 การส่งต่อนักเรียน

ข้อ	การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
1	มีการจัดประชุมวางแผนเกี่ยวกับระบบการส่งต่อนักเรียน	3.73	0.68	มาก	9
2	มีการประสานงานร่วมกันระหว่างครู ผู้ปกครอง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อวางแผนในการส่งต่อภายนอกของนักเรียนที่มีปัญหา	3.93	0.65	มาก	2
3	มีการวางแผนในการติดตามประสานงานเครือข่ายทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนในการช่วยเหลือนักเรียน	3.88	0.69	มาก	5
4	มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการส่งต่อนักเรียน	3.81	0.71	มาก	7
5	มีการทำความเข้าใจและชี้แจงนักเรียนถึงความจำเป็นที่ต้องส่งต่อนักเรียน	3.85	0.75	มาก	6
6	มีการทำความเข้าใจและชี้แจงผู้ปกครองถึงความจำเป็นที่ต้องส่งต่อนักเรียน	3.91	0.76	มาก	3
7	มีการส่งต่อนักเรียนที่มีปัญหาภายในโรงเรียนให้กับผู้มี	3.96	0.76	มาก	1
8	ความเชี่ยวชาญเฉพาะ ได้แก่ ครูแนะแนว ครูฝ่ายระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เพื่อให้ความช่วยเหลือ	3.65	0.73	มาก	10
9	มีการส่งต่อนักเรียนที่มีปัญหากับองค์กรภายนอกเพื่อให้	3.75	0.79	มาก	8
10	ผู้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะ ให้ความช่วยเหลือ	3.89	0.68	มาก	4
	มีการประเมินติดตามผลการปฏิบัติการส่งต่อนักเรียน				
	มีการรายงานผลการติดตามการช่วยเหลือนักเรียนจากการส่งต่อผู้ที่เกี่ยวข้องให้ฝ่ายบริหารทราบ				

รวม	3.84	0.60	มาก	
-----	------	------	-----	--

จากตารางที่ 6 พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ ข้อที่ 7 มีการส่งต่อนักเรียนที่มีปัญหาภายในโรงเรียนให้กับผู้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะ ได้แก่ ครูแนะแนว ครูฝ่ายระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เพื่อให้ความช่วยเหลืออยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ข้อที่ 8 มีการส่งต่อนักเรียนที่มีปัญหากับองค์กรภายนอกเพื่อให้ผู้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะให้ความช่วยเหลือ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.65$)

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

จากผลการศึกษาสภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก ผู้วิจัยได้สรุปประเด็นสำคัญในรายด้านและนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้ จากสภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานนโยบายด้านการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการไปสู่การปฏิบัติโดยมอบหมายให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษาในสังกัดทุกแห่งดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ทำให้บุคลากรทุกคนในสถานศึกษามีความรู้ ความเข้าใจ และเห็นความสำคัญในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ในการสนับสนุนส่งเสริมศักยภาพนักเรียนเน้นกิจกรรมส่งเสริม พัฒนา ป้องกัน และแก้ไขปัญหา ให้นักเรียนทุกคนได้รับการดูแลช่วยเหลือจากครู ผู้ปกครอง ชุมชน หน่วยงาน เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนานักเรียนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรเพ็ญ จิระณัฐวีรกุล (2562) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาโนช ตัญยงค์ และวัชรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง (2564) ได้ศึกษาการศึกษาแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดสุพรรณบุรี สหวิทยาเขตพุทไธสง พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, ทองหล่อ วงษ์อินทร์ และอติพงษ์ เพชรสุทธิ (2565) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนธัญบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ทั้งนี้เนื่องมาจาก บทบาทของครูที่ปรึกษาฝ่ายบริหารดำเนินการด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลตามนโยบายด้านระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) และนโยบายการเยี่ยมบ้านนักเรียนร้อยเปอร์เซ็นต์ ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) โดยการใช้วิธีที่หลากหลาย ได้แก่ การสังเกต การสัมภาษณ์ การเยี่ยมบ้าน รวบรวมข้อมูลไว้อย่างเป็นระบบ เพื่อที่จะช่วยให้ฝ่ายบริหารและครูที่ปรึกษาทราบข้อมูลพื้นฐานของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย ด้านความสามารถ ด้านสุขภาพ ด้านครอบครัวของนักเรียนแต่

ละคน เพื่อใช้ในการส่งเสริม พัฒนา และช่วยเหลือนักเรียนต่อไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรเพ็ญ จิระณัฐวิรุฬ (2562) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล สอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทปัทภา บุตรดี, จำเนียร พลหาญ และธีรชัย บุญมาธรรม (2563) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาในอำเภอหนองสองห้องสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 3 พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาโนช ตัญยงค์ และ วัชรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง (2564) ได้ศึกษาการศึกษาแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดสุพรรณบุรี สหวิทยาเขตพุเตย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, ทองหล่อ วงษ์อินทร์ และอติพงษ์ เพชรสุทธิ์ (2565) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนธัญบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนีย์ สอนตระกูล, สมโภชน์ อเนกสุข และ รสริน พิมลบรรยงค์ (2565) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนตามความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนวัดดอนยาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครนายก พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล เช่นกัน

สำหรับด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการส่งต่อ ทั้งนี้เนื่องจากสถานศึกษาขาดงบประมาณในการส่งต่อภายนอก ซึ่งเป็นการส่งไปให้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องได้ช่วยเหลือพัฒนานักเรียนต้องใช้งบประมาณในการดำเนินการมากส่งผลให้การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนขาดประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, ทองหล่อ วงษ์อินทร์ และอติพงษ์ เพชรสุทธิ์ (2565) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนธัญบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาวรีย์ ขาวสมบูรณ์ และ อำนวย ทองโปร่ง (2565) ได้ศึกษาการศึกษาความคิดเห็นของครูที่มีต่อการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 พบว่า ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, ทองหล่อ วงษ์อินทร์ และอติพงษ์ เพชรสุทธิ์ (2565) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนธัญบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการคัดกรองนักเรียน ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาวรีย์ ขาวสมบูรณ์ และอำนวย ทองโปร่ง (2565) ได้ศึกษาการศึกษาความคิดเห็นของครูที่มีต่อการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2

พบว่า ด้านการคัดกรองนักเรียน ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนกมณัฐ แสงสี และ ทินกฤตพัชร รุ่งเมือง (2564) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนางานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี และ พระนครศรีอยุธยา พบว่า ด้านการคัดกรองนักเรียน ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนกมณัฐ แสงสี และ ทินกฤตพัชร รุ่งเมือง (2564) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนางานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นนทบุรี และ พระนครศรีอยุธยา พบว่า ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาโนช ตัญญงค์ และ วชิรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง (2564) ได้ศึกษาการศึกษาแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จังหวัดสุพรรณบุรี สหวิทยาเขตพุเตย พบว่า ด้านการคัดกรองนักเรียน ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมชาย อังสุโชติเมธี (2560) ได้ศึกษาสภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนคลองลานวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 41 พบว่า ด้านการคัดกรองนักเรียน ภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1) จากการศึกษาสภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด แต่อยู่ในระดับการดำเนินงานมาก คือ ด้านการส่งต่อนักเรียน สถานศึกษาควรจัดหางบประมาณในการดำเนินการส่งต่อภายนอก และควรติดตามผลการช่วยเหลือนักเรียนของผู้เชี่ยวชาญ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

2) สถานศึกษาควรประสานกับผู้ปกครองนักเรียนและตัวนักเรียนให้เข้าใจถึงเหตุผลของการส่งต่อนักเรียน โดยไม่ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเป็นปมด้อยกว่าคนอื่น พร้อมทั้งเก็บข้อมูลนักเรียนที่ถูกส่งต่อเป็นความลับ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความอับอายในสถานศึกษา

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาสภาพการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก จึงมีข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1) ควรศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการส่งต่อนักเรียน ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก

2) ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ด้านการส่งต่อนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก

เอกสารอ้างอิง (References)

- จันทปัทภา บุตรดี, จำเนียร พลหาญ และ อีรัชัย บุญมาธรรม. (2563). การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาในอำเภอหนองสองห้องสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 3. *วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*. 17(1), 127-136.
- ชนกมณัฐ แสงสี และ ทินกฤตพัชร รุ่งเมือง. (2564). แนวทางการพัฒนางานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรีและพระนครศรีอยุธยา. *วารสาร มจร พุทธปัญญาปริทรรศน์*. 6(3), 12-23.
- ปรียวิศว์ วงษ์จันทร์. (2565). รายงานการประเมินโครงการระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชลอรัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจันทบุรี トラด. *วารสารวิชาการไทยวิจัยและการจัดการ*. 3(3), 1-30.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, ทองหล่อ วงษ์อินทร์ และอติพงษ์ เพชรสุทธิ. (2565). การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนธัญบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 4. *วารสารมหาจุฬานาครทรรศ*. 9(3), 221-239.
- ปาวรีย์ ขาวสมบูรณ์ และ อำนวย ทองโปร่ง. (2565, มกราคม-เมษายน) การศึกษาความคิดเห็นของครูที่มีต่อการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2. *Journal of Roi Kaensam Academi*. 7(8), 216-230.
- มาโนช ตัญยงค์ และ วัชรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง. (2564, มกราคม – มิถุนายน). แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดสุพรรณบุรี สหวิทยาเขตพุทไธสง. *วารสารการพัฒนางานประจำสัปดาห์วิจัย*. 8(1), 19-28.
- สมชาย อังสุโชติเมธี. (2560, กรกฎาคม-ธันวาคม). การศึกษาสภาพและแนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนคลองลานวิทยาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 41. *วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร*. 2(4), 67-76.
- สมศรี รัตนศรี. (2564). สภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจางโคมศิริภาพที่ 157. การประชุมสวสนันทาวิชาการ ระดับชาติ ครั้งที่ 9 เรื่อง “การยกระดับงานวิจัยสู่นวัตกรรม”, 1(1), 487-500.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). *การพัฒนาการดูแลช่วยเหลือนักเรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2560ก). *แนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2562). นโยบายสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
ปีงบประมาณ 2563. กรุงเทพฯ: สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2560ก). การพัฒนาความเข้มแข็งระบบดูแลช่วยเหลือ
นักเรียนหลักสูตรครูที่ปรึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2560ข). แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตาม
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์
การเกษตรประเทศไทย จำกัด.
- สุนีย์ สอนตระกูล, สมโภชน์ อเนกสุข และ รสริน พิมลบรรยงค์. (2565, เมษายน). การดำเนินงาน
ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนตามความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนวัดดอนยอ
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครนายก. *Journal of Modern
Learning Development*. 7(3),40-54.
- Krejcie, R.V. & Morgan, D.W. (1970). Determining Sample Size for Research ctivities.
Education and psychological Measurement. 30(3), 607 – 610.